

Bir Rüyanın Tam da Ortasındayım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Aralık 2020

“Düşlerini ertele.”

İlahi bir ç/ağrının tam da merkezindeyim ve nereye bakacağımı şaşırıyorum.

İçimdeki şaşkın ünlemlerle bir başıma kalmışlığım belki de lanet üfören kâhin elbet zılgıt yiyen gerçekler ve tohuma kaçmış hayaller...

Miskin rüyaların üstünü örtüyorum ama engel olamıyorum içimden geçenleri yansıtmaya oysaki ben gerçeğim ve tüm hayaletlerin de gerçek olduğuna kani ve esefle sızıyorum bulunduğum mekândan. Bir aidiyet duygusu iken örtüşmek istediğim diğer yandan asi/l bir yalnızlık beni bağrına b/asıyor. Bir hegemonya ise bunca kıvılcımın hala bir yangına dönüştüremediği ya da bir firar, hücrelerini mezar bilen bir canlı cenaze.

Üşüşen duygular hatıra yüklü.

Hatırıma gelen ne var ne yoksa.

Sineklerin tanrısı adeta yüreğimde uçuşan miskin gölgeler ve mezarı olmayan duygulardan yeni bir dünya yaratmanın peşindeyim.

Göge konuşlu bir isyan gibi.

İfrata kaçan bir aşk belki de özümsemişim ama asla özlemimi çekmediğim.

Hayat akıp giderken gözlerimden ben ise gözlerden düşerken asla bir inilti ya da fısıltı değil bilakis gürültülü bir sağanak sadece benim yakalandığım belki de kuşağında asılı taytay duygular.

Bir bebek gibi emeklerken.

Bir tanrı gibi pervasız.

Masumiyet gibi katıksız ve ihbar ediyorum kimse dolduruşa getiren ve ifa ediyorum ne var ne yok aklıma takılan.

Tanısı olmayan bir hastalık asla var olmamış bir canlı asla yüzümü dönmeyeceğim bir dünya ama hedefteyim ve heder olmuş duygularım.

Bir yanılığım belki de en çok alıntı yaptığım şairlerden çaldığımı inşa eden ve duaların gücüne sığındığım hele ki kat izi olmayan inancım ve sadık olduğum sadece benim Rabbim.

Hüsrana uğrayan bir güneşin arka penceresindeki karanlığın ve aydınlık bildiğim her gün ve her insan geride kaldı.

Bir rüyanın tam ortasındayım.

Bir de Huda'nın yarattığı varlığımla uzak olduğum mutluluk en çok da ç/engel bulmacalar gibi odaklandığım her şey çok yakınımda bir o kadar uzak kılındığım.

Matematiksel bir denklem olmanın da izini sürmüyorum hani ve kehanetler ileri sürmüyorum ama son hızla sürüyorum direksiyonu ilk günden beri bende olsa da yeni yeni kullanıyorum bu külüstür arabayı en çok da dikiz aynasında gözüm ve içimdekileri inceliyorum bir yandan da önüme bakıp.

Elbet ikisi bir arada olmuyor derken tosluyorum önüme çıkan ağaca ve camdan fırlıyor ruhum ve her nasılsa vücudumdaki acıyı duyumsamıyorum.

Ölümse beni bekleyen oysaki bir ödül gibi görüyorum muhtemel sonu hele ki içimde asla sonlanmayan o şarkı yok mu...

Üstünü örtmeliyim vücudumun ve gizemin peçesi ile salınmalıyım ama her şey için çok geç.

Ruhum mu misafir yoksa vücudum mu?

Altına takoz koyduğum duygular hücum ediyor bir bir.

Duyduğum sesler ve nerede olduğumu bilmeyecek kadar acizim en çok da yazmadığım mektupların telaşını duyuyorum ve okumadığım romanların ya da yazmaya başlayıp da bitiremediğim hikâyem elbet tahayyül etmek için geleceği önce yaşamam lazım ama ölmek de kaçınılmaz ve ölümsüz olmayı filan dilemiyorum ya da ölümsüz bir aşkın kahramanı olmayı...

Gözümün önünden film şeridi gibi geçiyor kıyısında yürümediğim sahillerde avuç avuç deniz kabuğu topluyorum ve yosunlara değmeden ilerliyorum denizin enginliği beni çağırırken sabit gözlerle bakıyorum ufka.

Beni çağıran ne ise.

Benim çağırmadığım kimse.

İnancım ağır basıyor ve ant içtiğim dünlere gidiyorum artık neyin uğruna savaş verdimse.

Rengi olmayan bir düş gücü asılı kaldığım ya da hayatın bir izbesi belki de metruk evlerin karanlık odasında paspas yaptığım kirli zemin.

Emin olamıyorum da yaşayıp yaşamadığıma ve tevekkül yüklediğim günleri özlüyorum: ya, şimdi? İhanet ettiğim insanlar elbet kendimi kandırdığım yetmiyormuş gibi katksız hezimet yüklüyüm ve reddettiğim ne çok şey elbet yalnızlığın katili olmakla övündüğüm yetmedi kalabalıklara yayılım ateşi açtığım.

Öyle bir muamma ki hem neyi örteceğimi daha neyi saklayacağımı da bilemediğim ve bildiğim her şey benden ben de bildiklerimden elimi eteğimi çekmişken...

Çekingen mizacımla yetinmeyip çekirge misali zıpladığım bir dünya hararetle yudumladığım bir bardak soğuk su gibi içimi üşüten bir o kadar ter içinde kaldığım ve ayaklarım sıcak kumundan yanarken çölün. Hörgücü olmayan bir deve gibi ya da başını kuma sokmuş bir devekuşu en çok da çölde açmayı dilediğim ve bir çöl çiçeği olmak adına itiraz da edemediğim.

Hala acıyan vücudum ve sızlayan kemiklerim üstelik Araf'ta kalmanın ne derece zorlayacağı olduğunu yaşarken de ispatladığım bu anlamda gidip geliyorum aklımın koridorlarında ve tutunmak adına çevremi el yordamı inceliyorum.

Gözlerim yok ve duyduğum sesler de sonunda sırra kadem bastı.

Bir rüyanın tam da ortasındayım ve eşlik eden kimseler yok.

Saklandığım kuytular.

Sakındığım neyse sahip olduğum.

Sarmalında hayatın ince bir çizgide yürürken bu anlamda neyin normal neyin anormal olduğunu kestiremiyorum belki de azıcık kestirip oyalamalıyım Tanrıyı elbet reddettiğim zamanlardan anıma ulaşan o ihanet en çok da düşmanlarımla cebelleşirken önce kendimi sonra Yaratanı reddettiğim.

Bir oyuksa içine gizlendim.

Katksız bir matemse içimdeki taşkına sebebiyet veren ve hala kararsızım ölüp ölmemekte bir o kadar

inancıma tutunmanın da zor olmadığını görüyorum.

Geç kalmışlığımınla reddedeceğim daha ne kaldı ki? Ya, beni reddeden bir evrenden hala ne bekliyorum?
Bir rüyanın tam da ortasında'yım ve sadece bekliyorum bilindik bir duyguya erişmek adına bilinmez de
t/adına vakıf iken.